

ГЛАВА ПЪРВА

Този пич явно си умира за гелосана коса – майтапът на- страна.

Широкото и избеляло кожено яке също го издава, но не толкова, колкото бакенбардите. И начинът, по който отваря и затваря запалката „Зипо“, като клати глава в ритъм. Направо е като член на бандата на „ракетите“ или „акулите“ от „Уест-сайдска история“.

Но аз имам око за тези неща. Знам за какво да се оглеждам, понеже съм виждал всякакви призраци и привидения, каквито можете да си представите.

Стопаджията витае по една конкретна отсечка от виещия се тесен път в Северна Каролина, сред небоядисани огради от дървени греди, или, най-общо казано: сред нищото. Сигурно са го качвали от скука – разни нищо неподозиращи шофьори, които са го взимали за някое колежанче, което приема Керуак твърде на сериозно.

– Моята мацка си ме чака – казва ми той с развълнуван глас, сякаш тя го чака едва ли не на следващия хълм.

Почуква силно два пъти със запалката по тапицерията на таблото и аз поглеждам да не би да ми остави вдлъбнатина. Колата не е моя. Цели осем седмици съм се потил на ливадата на г-н Дийн, пенсионирания полковник, който живее на долната пряка, само за да мога да я взема назаем. За седемдесетгодишен мъж той има най-изправената стойка, която съм виждал. Ако имах повече време, можеше цяло лято да се наслушам на интересни истории за Виетнам. Вместо това скубах бурени и изорах цял декар, където той иска да засади розови храсти, а той гледаше кисело как взимам „бечето“ му – сигурно се е чудил дали колата е в безопасност с някакво седемнайсетгодишно хлапе с тениска на „Ролинг стоунс“ и с градинарските ръкавици на майка си.

Честно казано, като знам за какво ми трябва колата, ми е малко гузно. Шевролет Камаро спортен модел от 1969 г. в цвят син като летен здрач и в перфектно състояние. Върви като пушка и мърка като котка. Още не мога да повярвам, че ми позволи да я взема, колкото и да оценява бъртенето ми на ливадата. Но добре че се нави, защото без нея нямаше да ми се получи. Знаех, че ще хване окоето на Стопаджията, че ще го накара да изпълзи от земята.

– Сигурно е много готина – казвам му без особен интерес.

– Да, приятел, абсолютно – казва той.

А аз се чудя за стотен път, откакто го качих преди десет километра, как може да не разпознават, че е мъртъв. Маниерът му на говорене е като от филм с Джеймс Дийн. А и мирише. Не чак на разложено, но със сигурност на гнило. Миризмата витае около него като мъгла. Как може някой да го сбърка с жив човек? Как може някой да го държи в колата си през тези петнадесетина километра до моста Лоурън, където стопаджията без пропуск грабва волана, за да хвърли и кола, и шофьор в реката? Сигурно в някакъв момент са ги полазвали тръпки от дрехите, от гласа му и от миризмата на кости – миризма, която се познава, дори никога да не си я усещал. Но винаги щом се

стигне до този момент, вече е твърде късно. Веднъж взели решение да качат стопаджия, не са искали да свалят човека само заради някакво необяснимо предчувствие. Рационализирали са страховете си и са ги отпъдили. Хората трябва да престанат да правят така.

На седалката до мен Стопаджията продължава да си мърмори нещо, мислите му са далеч при момичето, което го чака, някоя си Лиза, която имала най-кадифената руса коса и най-красивата начервена усмивка. Щели да избягат заедно и да се оженят, съвсем скоро, веднага щом той се прибере на стоп от Флорида. Работил там в автокъщата на чичо си през лятото: най-лесният начин да събере пари за сватба, макар че така пък се наложило няколко месеца да не се виждат.

– Сигурно ти е било трудно да си далеч толкова време – казвам аз и дори усещам леко съжаление в гласа си. – Но съм сигурен, че тя те чака с нетърпение.

– Да, приятел. За това говоря. Имам всичко, което ни трябва, точно тук, във вътрешния ми джоб. Ще се оженим и ще се преместим да живеем някъде на брега. Имам там един приятел, Роби. Ще останем при него, докато си намеря работа в някой сервиз.

– Абсолютно – казвам аз.

Стопаджията има едно такова тъжно и същевременно обнадеждено изражение на лицето, озарено от луната и от светлините на таблото. Така и не е стигнал до този Роби, разбира се. Нито пък е видял своята Лиза. Защото три километра нагоре по пътя, през лятото на 1970 г., се е качил в една кола, сигурно много приличаща на тази в момента. И е казал на този, който го е взел, че има пари за нов живот в джоба си. Местните казват, че доста го били, преди да го завлекат в горичката близо до моста, където го наръгали няколко пъти и после му прерязали гърлото. Хвърлили тялото му в един от притоците на реката. Там го намерил един фермер, почти шест месеца по-късно, оплетен в някакви коренища. Челюст-

та му все още висяла от изненада, сякаш не можел да повярва, че завинаги ще остане там.

Това, което в момента не му е ясно обаче, е, че наистина завинаги е останал тук. Така е при тях. Сега Стопаджията си свирка и се клати в ритъм с някаква несъществуваща мелодия. Сигурно още чува това, което е вървяло по радиото в нощта, когато са го убили.

Много е симпатичен. Чудесна компания за път. Но като стигнем моста, ще стане толкова ядосан и грозен, колкото не сте виждали. Според хрониките неговият призрак, наречен със скучното име „Стопаджията от Окръг 12“, е убил поне десетима души и е нанесъл тежки физически увреждания на поне още осем. Но не мога да го виня. Така и не се е прибрал при момичето си и сега иска същата съдба за всички останали.

Минаваме километричен камък двадесет и три – мостът е само на две минути. Карах по този път почти всяка вечер, откакто се преместихме тук, с надеждата да видя вдигнатия му палец в светлината на фаровете, но без късмет. Не и преди да седна зад волана на този Шевролет. Преди това беше все същият скапан път и все същото острие, което си оставаше затъкнато под бедрото ми. Мразя да става така, като да си отишъл за риба и с дни да не кълве. Но аз не се отказвам лесно. В крайна сметка винаги се появяват.

Вдигам крак от педала на газта.

– Всичко наред ли е, приятел? – пита той.

Клатя глава.

– Просто колата не е моя и нямам кеша да я оправям, ако решиш да се опиташ да ни хвърлиш от моста.

Той се смее, малко по-силно от нормалното.

– Ти май си пийнал или си друсал, а, приятел? Може би е най-добре да ме оставиш тук.

Твърде късно осъзнавам, че не трябваше да казвам това. Не мога да го оставя да слезе. Ще е много кофти, ако скочи

от колата и изчезне. Ще трябва да го убия в движение, иначе ще се наложи пак да започвам отначало, а се съмнявам, че г-н Дийн ще ми даде колата още много пъти. А и заминавам за Тъндър Бей след три дни.

Минава ми през ум, че ще трябва отново да причиня всичко това на нещастното копеле. Но тази мисъл бързо отминава. Той така или иначе вече е мъртъв.

Опитвам се да поддържам скоростта над седемдесет – твърде висока, за да реши наистина да скочи, но с призраците човек никога не знае. Ще трябва да действам бързо.

Точно когато бъркам под крачолата на дънките си, за да извадя острието, виждам силуета на моста в лунната светлина. Като по команда, Стопадджията грабва волана и го завърта рязко наляво. Опитвам се да го върна вдясно и скачам на спирачката. Чувам звук от недоволстващи гуми по асфалта и с периферното си зрение виждам, че лицето на Стопадджията го няма. Няма го вече симпатягата, няма я гелосаната коса, няма я добронамерената усмивка. Има само една маска от разложена кожа, оголени черни дупки и зъби като плесенясали камъни. Изглежда сякаш се хили, но може би е само ефект от това, че устните му се разпадат.

Макар че колата се хлъзга на зигзаг по асфалта, не е като животът да минава пред очите ми като на филмова лента. Чудя се какво биха представлявали такива кадри? Избрани моменти от убийства на призраци. Вместо това виждам бърза серия от моментни снимки на мъртвото ми тяло: една, в която воланът се е забил в гръдния ми кош; друга, в която главата ми липсва, а останалата част от тялото ми виси през счупения прозорец.

Изведнъж отнякъде се появява едно дърво, което се приближава точно към шофьорската врата. Нямам време да изпусвам, само врътвам волана, стъпвам на газта и дървото остава зад мен. Това, което не искам да се случва, е да стигнем до моста. Колата се движи почти изцяло в страничния банкет, а на моста такъв няма. Той е тесен, дървен и ужасно стар.

– Не е толкова лошо да си мъртъв – казва ми Стопадджията, като драпа по ръката ми, опитвайки се да ми отнеме управлението.

– А не те ли притеснява миризмата? – изсъсквам аз.

През цялото време другата ми ръка е на дръжката на ножа. Не ме питайте как; имам чувството, че костите в китката ми ще се разпаднат след десет секунди, а от напрежение съм се надигнал от седалката и сега вися в полуизправено положение над скоростния лост. С таза си бутам лоста и изключвам от скорост (нещо, което отдавна трябваше да се сетя да направя) и бързо вадя острието.

Това, което следва, е малко изненадващо: кожата се връща по лицето на Стопадджията, зеленият цвят се връща в очите му. Той е просто едно хлапе, което се вира в ножа ми. Овладявам колата и натискам спирачката.

Инерцията от спирането го кара да премигне. Поглежда ме.

– Цяло лято работих за тези пари – казва тихо той. – Приятелката ми ще ме убие, ако ги загубя.

Пулсът ми е ускорен от усилията да овладее колата. Не искам да казвам нищо. Просто искам да се свършва. Но вместо това чувам собствения си глас.

– Тя ще ти прости. Обещавам.

Усещам ножа, ритуалната кама на баща ми, лек в ръката ми.

– Не искам пак да се случва всичко това – прошепва Стопадджията.

– Този път е за последно.

Замахвам, прокарам острието през гърлото му, където се появява черна черта, която се отваря като прозявка. Пръстите на Стопадджията се вкопчват в шията му. Опитват се да съберат кожата отново, но нещо тъмно и гъсто като моторно масло се процежда от раната и започва да го покрива целия, като се разстила не само по ретро якето му, а и по лицето, очите и косата му. Стопадджията не крещи, докато се съсухря, но сигурно и не може: гърлото му е прерязано

и черната слуз изпълва устата му. След по-малко от минута няма и следа от него.

Протягам ръка и опипвам седалката. Суха е. После излизам от колата и я оглеждам за драскотини, доколкото е възможно в оскъдната светлина. Следите от разтопена гума още леко димят. Сякаш чувам как г-н Дийн скърца със зъби. Заминавам след три дни и поне един от тях ще прекарам в монтиране на нови ретро гуми. Всъщност като се замисля, май е по-добре да сменя гумите, преди да върна колата.